

Povestea bastonului

Bastonul despre care vreau să vorbesc a intrat în posesia mea într-un mod ciudat. Nu e o poveste glorioasă. Odată, într-o seară furtunoasă de iarnă, cineva sună la ușă. La această oră am obiceiul să las lumina aprinsă în fața casei, pentru ca noaptea să nu mi se pară prea aproape de fereastră.

Am mers să văd cine era acest musafir întârziat. Vântul îmi smulse clanța din mână, viscolul suflă zăpada înăuntru. Era o vreme urâtă de tot. Afară, pe trepte, stătea un bătrân. L-am recunoscut. Deseori trecea pe la mine, bătea la ușă și cerea câte ceva de mâncare.

Niciodată nu spunea un cuvânt de salut sau de mulțumire ; privea la mine cu ochi de bețiv, iar eu îi dădeam ce-mi venea în minte : un colț de salam sau câțiva bănuți din buzunar. Pe umăr purta un baston și de acesta atârna o traistă.

Dar ceea ce mă deranja acum era faptul că avea capul descoperit și avea zăpadă pe creștetul capului. Atunci am luat boneta mea de lână din cuier și i-am dat-o.

Bătrânul se clătină un pic când i-am tras-o peste urechi și apoi plecă fără să spună nici un cuvânt. Acesta a fost momentul când ar fi trebuit să mă gândesc la cămăruța mea din spate.

Da, dar nu m-am gândit la asta. Pentru un musafir aveam un pat liber, o masă și un scaun. Era cald și plăcut în acea odaie. Mai era supă în bucătărie, o bucată de pâine ...

În același timp m-am gândit la casa mea curată și că acest om ud, mizerabil și mirosind a alcool, ar murdări totul. Atunci am închis ușa și am lăsat afară toată neplăcerea, viscolul, frigul și toate la un loc.

Două zile mai târziu veni groparul și-mi arătă un baston - o lucrare măreață - sculptat în lemn de nuc. Mănerul forma un cap bărbos și din noduri ieșeau adevărate fețe, toate cu gurile deschise, ca și cum ar fi strigat din lemn.

„Vreți să cumpărați acest obiect ?” întrebă omul. „Trebuie să-l îngrop pe acest bătrân, pe acest Josef, și nu are nici un ban pentru înmormântare”. Am luat bastonul la un preț rezonabil.

„Să-i faci și o cruce pe mormânt. Când a murit ?”, l-am întrebat eu. „De fapt nu a murit, spuse groparul, ci s-a congelat”. Atunci mi-am amintit de cele petrecute cu câteva ceasuri mai devreme.

Trebuie să mai adaug ceva, numai pentru mine, care nu trebuie să deranjeze pe nimeni : răul pe care-l facem Dumnezeu ni-l va ierta, dar rămâne neiertat binele pe care nu l-am făcut.

În Biblie, în *Epistola lui Iacov* scrie foarte clar : „Deci cine știe să facă bine, și nu va face, săvârșește un păcat !” (Iacov 4 : 17)

(Articole preluate de pe internet)

Foaia Creștinului poate fi citită (și descărcată de) pe : www.cezareea.ro/foaia-crestinului.

ORARUL SLUJBELOR BISERICII

DUMINICA	9 - 12
	18 - 20
JOI	18 - 20

Live pe : www.cezareea.ro
VĂ AȘTEPTĂM CU DRAG !

Unde ne puteți găsi ?

Cu ocazia sărbătorilor, prilejuate de **Nașterea Domnului Isus**, vă dorim multe binecuvântări spirituale !

Nr. 95, 19 - 20 Decembrie 2015 www.cezareea.ro

Foaia Creștinului

„Căci un Copil ni S-a născut, un Fiu ni S-a dat, și domnia va fi pe umărul Lui; Îl vor numi : „Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele, veșnicilor, Domn al păcii”
Isaia 9 : 6

- Editorial
- Conrad cizmarul
- Crăciunul sau Nașterea Domnului Iisus / Isus
- Povestea bastonului

Editorial. Cuvânt la Nașterea Domnului, de Ioan Gură de Aur

„Era în zilele lui Irod, regele Iudeii, un preot cu numele Zaharia..., iar femeia lui era din fiicele lui Aaron și se numea Elisabeta... Și pe când Zaharia slujea înaintea lui Dumnezeu, în rândul săptămânii sale, a ieșit la sorți, după obiceiul preoției, să tămâieze intrând în templul Domnului”. (Luca 1, 5-9) ...

„Și i s-a arătat îngerul Domnului, stând de-a dreapta altarului tămâierii”. (Luca 1, 11) ... Deci, pentru că îngerul a fost văzut numai de el, și că tot poporul îl aștepta afară, ne încredințază că el intrase în *Sfânta Sfințelor*.

„Și s-a spăimântat Zaharia și frică a căzut peste el. Iar îngerul a zis către el : Nu te teme, Zaharia, că s-a auzit rugăciunea ta și Elisabeta, femeia ta, va naște fiu și se va chema numele lui Ioan... și poporul aștepta afară pe Zaharia și se mira că întârzie în templu. Și ieșind, nu putea să vorbească ... și el le făcea semne” (Luca 1, 12 - 13, 21 - 22).

Vezi că el fusese înăuntru, după catapeteasmă? Acolo a primit vestea. Aceasta era în timpul sărbătorii Corturilor și a postului, și aceasta din urmă se înțelege prin cuvintele : „Să smeriți sufletele voastre”. Iar această sărbătoare se făcea la iudei către sfârșitul lunii septembrie. Așadar, atunci a zămislit Elisabeta.

Acum este timpul să arătăm că în a șasea lună de când Elisabeta purta în pântec pe Ioan, Maria a primit vestirea cea de bucurie și a zămislit și ea. Adică, acum a venit la ea Gavriil și i-a zis : „Nu te teme Maria că ai aflat har de la Dumnezeu, și iată că vei zămisli în pântec și vei naște fiu ... ”. (Luca 1, 30 - 31).

Când ea s-a spăimântat și a întrebat „Cum este aceasta cu puțință?”, îngerul i-a răspuns și a zis : „Duhul Sfânt Se va pogori peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri ; pentru aceea și Sfântul care Se va naște din tine, Fiul lui Dumnezeu se va chema. Și iată Elisabeta, rudenia ta, a zămislit fiu la bătrânețea ei și aceasta este a șasea lună pentru ea, cea numită stearpă ... Că la Dumnezeu nimic nu este cu neputință” (Luca 1, 34-37). (Continuarea în pagina 2).

Deci, dacă Elisabeta a zămislit în luna septembrie, Maria a zămislit mai târziu, în luna a șasea, în martie, și dacă, mai departe, vom adăuga cele nouă luni până la Nașterea lui Hristos, ajungem în luna decembrie, în care și prăznuim această zi”

Conrad, cizmarul

Conrad, cizmarul, se trezi astăzi dis-de-camera lui. Inima îi tresăltă apoi de bucurie, dimineață. Făcu ordine în atelierul său, deoarece credea că totuși Dumnezeu venise aprinse soba și pregăti masa. Astăzi nu voia la el. Imediat însă o recunosc pe vecina sa să lucreze, deoarece aștepta un musafir. Pe care locuia deasupra locuinței sale.

cel mai înalt oaspete pe care vi-l puteți imagina. Îl aștepta pe însuși Dumnezeu, fiindcă în noaptea precedentă el îl înștiință pe Conrad : „*Măine voi merge în vizită pe la tine*”.

Acum Conrad stătea deci la masă în camera sa călduroasă și aștepta. Și nu după mult timp se auziră deja bocănituri în ușă. „Aici sunt !”, spuse cizmarul. Numaidecât sări să deschidă ușa. Dar era doar poștașul căruia, de frig, îi înghețaseră mâinile încât acum erau vinete.

Conrad îl pofti în casă, îl servi cu o ceașcă cu ceai fierbinte și-l lăsă să se încălzească. „*Mulțumesc*”, îi spuse poștașul. „*Tare bine mi-a mai prins !*”. Apoi se duse mai departe la munca sa.

Îndată ce părăsi poștașul casa, Conrad făcu curățenie pe masă și înlocui ceștile folosite cu altele noi. Apoi se așeză din nou la fereastră pentru a-i ieși în întâmpinare oaspetelui său. „*Desigur că va veni imediat*”, își zicea el în gând.

Se făcu amiaza, dar Dumnezeu nu sosi încă. Deodată zări de la fereastră un băiețel care plângea. Conrad strigă după el. Întrebându-l de ce plânge, află că-și pierduse mama în aglomerația cea mare din oraș și acum nu mai știa cum să ajungă acasă. Conrad lăsă un bilețel pe masă pe care scrisese : „*Vă rog să mă așteptați ! Mă voi întoarce imediat*”.

Îl luă apoi pe băiețel de mână și-l conduse acasă. Dar drumul era mai lung decât își închipuisese, și până ajunsese acasă se întunecă de-a binelea. Când se reîntoarce, aproape se sperie când observă că cineva stătea la fereastră în camera lui. Inima îi tresăltă apoi de bucurie,

Arăta obosită și tristă și nu dormise de trei zile, deoarece fiul ei era așa de bolnav încât nu mai știa ce să-i facă.

Temperatura îi crescuse și acum nici mama nu-l mai recunoștea. Conrad o compătimea.

De când murise soțul ei într-un accident, ea trăia singură cu fiul ei. Conrad merse cu ea la copil și-l înfășurară cu comprese umede. Apoi femeia se duse să se odihnească un pic, iar Conrad stătea și veghea la patul copilului. Când în cele din urmă se întoarse în locuința sa, era mult după miezul nopții.

Obosit și decepționat peste măsură, Conrad se duse la culcare. Ziua trecuse și Dumnezeu nu mai venise.

Deodată cizmarul auzi o voce dulce. Era vocea lui Dumnezeu :

„*Mulțumesc !*”, îi spuse vocea. „*Îți mulțumesc că mi-ai dat voie să mă încălzesc la tine ; îți mulțumesc pentru că mi-ai arătat drumul spre casă ; îți mulțumesc pentru mângâierea și ajutorul tău ; îți mulțumesc, Conrad, pentru că am putut să fiu astăzi oaspetele tău*”.

În Ziua judecății credincioșii ÎL vor întreba mirați pe Stăpânul vieților lor :

„*Doamne, când Te-am văzut noi flămând și Ți-am dat să mănânci ? Sau fiindu-Ți sete și Ți-am dat de ai băut ?*

Când Te-am văzut noi străin și Te-am primit ? Sau gol și Te-am îmbrăcat ? Când Te-am văzut noi bolnav sau în temniță și am venit pe la Tine ?”

Drept răspuns, Împăratul le va zice : „Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut”. (Matei 25 : 37 - 40)

Crăciunul sau Nașterea Domnului (nașterea lui Iisus / Isus Hristos)

Este o sărbătoare creștină celebrată la 25 decembrie (în calendarul gregorian) sau 7 ianuarie (în calendarul iulian) în fiecare an.

În anumite țări, unde creștinii sunt majoritari, Crăciunul este de asemenea sărbătoare legală, iar sărbătoarea se prelungește și în ziua următoare, 26 decembrie : a doua zi de Crăciun.

De la debutul secolului al XX-lea, Crăciunul devine și o sărbătoare laică, celebrată atât de către creștini cât și de către cei necreștini, centrul de greutate al celebrării deplasându-se de la participarea în biserică la rit spre aspectul familial al schimbului de cadouri sau, pentru copii, „darurilor de la Moș Crăciun”.

Crăciunul a început să fie serbat de către creștini pe 25 decembrie, după cel puțin trei secole de la începerea misiunii de evanghelizare a apostolilor, anume începând cu secolul al IV-lea în Vest și începând cu cel de-al V-lea secol în Est. Inițial, sărbătoarea nașterii lui Hristos era ținută pe 6 ianuarie, istoricii știind azi că

ținută pe 6 ianuarie, istoricii știind azi că ea se celebra deja în 336 după Christos, la Roma.

Sextus Julius Africanus, un creștin din secolul al III-lea, este primul care alege în 221 d. Christos această dată pentru nașterea lui Iisus, care însă nu va fi celebrată încă multă vreme de către ceilalți creștini, care preferau 6 ianuarie.

(Sursa : <https://ro.wikipedia.org>) Creștinii sărbătoresc Nașterea Domnului Isus. Isus este și în viața ta ? Ai avut un moment în care L-ai chemat să fie Stăpânul vieții tale ? Ce spune Dumnezeu : „*Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu*”. (Romani 3 : 23)

• „... plata păcatului este moartea, dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru”. (Romani 6 : 23) În Faptele Apostolilor (16 : 30 – 31), un om îi întreabă pe apostoli : „*Domnilor, ce trebuie să fac ca să fiu mântuit ?*”

Pavel și Sila i-au răspuns : „*Crede în Domnul Isus, și vei fi mântuit tu și casa ta*”. Roagă-L pe Isus: *Vino și în viața mea!*”

Accesând
www.cezareea.ro
puteți găsi :

- Transmisia Live a Bisericii și arhiva înregistrărilor video.
- Întâmplări.
- Studii Biblice
- Foaia Creștinului, (se poate citi sau descărca și printa)
- Odăița rugăciunii unde pot fi transmise cererile ...
- Link-uri utile

Vă invităm la fiecare întâlnire să ne bucurăm împreună

Luni - ora 18 - 00 (Măștița în rugăciune)
Joi - ora 18 - 00 (Alfabă Bisericii)
Sâmbătă - ora 18 - 00 (Întâlnirea tinerilor)
Duminică - ora 09 - 00 (Alfabă Bisericii)
Duminică - ora 18 - 00 (Alfabă Bisericii)

www.cezareea.ro

facebook
Foaia Creștinului
Vă așteptăm cu drag !